

Γιάννης Ελαφρός

Εντός της φυλακής ευρώ και ΕΕ ο ΣΥΡΙΖΑ, ανάγκη άλλης Αριστεράς

Για να απελευθερωθεί ο λαός, πρέπει να αποδεσμευτεί η Αριστερά από τον ευρωμονόδρομο

Αποκαλυπτική για την πορεία όχι μόνο της προεκλογικής αντιπαράθεσης αλλά συνολικά της πολιτικής και ταξικής διαπάλης αποτέλεσαν όσα έγιναν μετά τη συνεδρίαση της Κεντρικής Πολιτικής Επιτροπής του ΣΥΡΙΖΑ την προηγούμενη Κυριακή. Εκεί, η Αριστερή Πλατφόρμα κατέθεσε τροπολογίες στη διακήρυξη του ΣΥΡΙΖΑ για τις ευρωεκλογές, οι οποίες κινούνταν στις γνωστές τοποθετήσεις της Πλατφόρμας για τον αντιδραστικό χαρακτήρα της ευρωζώνης και της ΕΕ και έθεταν, με χλιαρό θα λέγαμε τρόπο, την ανάγκη ύπαρξης εναλλακτικής προοπτικής σε ρήξη με την ευρωζώνη και την ΕΕ.

Η έκφραση και μόνο αυτής της πολιτικής γνώμης, η οποία καταψηφίστηκε στην ΚΠΕ του ΣΥΡΙΖΑ, οδήγησε σε μια συστημική καταιγίδα. Η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ, οι ομιλούσες κεφαλές των καναλιών, οι πρόθυμες γραφίδες των συγκροτημάτων του Τύπου, τα ιντερνετικά τρολ του Μαξίμου, όλοι αυτοί μαζί, σαν κάποιο μυστικό χέρι να τους κινητοποίησε, επιτέθηκαν με σφοδρότητα ενάντια σε όσους «απειλούν τη σταθερότητα της χώρας εντός του ευρώ και της ΕΕ». Το μήνυμα είναι σαφές: Όποιος πάει να μετακινηθεί έστω και λιγάκι από τη λογική του ευρωμονόδρομου θα αντιμετωπίζεται ως εχθρός του έθνους και της σωτηρίας της οικονομίας (τους).

Το κεφάλαιο και το αστικό πολιτικό προσωπικό που απαρτίζει την κυβερνητική συμμορία ΝΔ - ΠΑΣΟΚ είναι αποφασισμένοι να παίξουν πολύ σκληρά τον εκβιασμό και το δίλημμα «ΕΕ και ευρώ ή χάος», «μέσα σε ευρωζώνη και ΕΕ ή καταστροφή». Η επιλογή όμως αυτή δεν είναι ένα προεκλογικό τέχνασμα για να στριμώξει τον ΣΥΡΙΖΑ, όπως λέει η αξιωματική αντιπολίτευση, γιατί έτσι τη συμφέρει. Το εκβιαστικό δίλημμα μπαίνει από την ίδια τη ζωή. Η Ευρωπαϊκή Ένωση και η συμμετοχή της Ελλάδας στη λυκοσυμμαχία των μονοπωλίων ήταν και είναι μια στρατηγική επιλογή του ελληνικού κεφαλαίου και μια επιστράτευση υπέρτερων διεθνών συμμάχων, αυτής της σύγχρονης αντιδραστικής Ιερής Συμμαχίας, για την υπερνίκηση των εργατικών και λαϊκών αντιστάσεων στην Ελλάδα και σε κάθε χώρα. Και πολύ περισσότερο στην επόμενη περίοδο, η Ευρωπαϊκή Ένωση και η ευρωζώνη, με το νέο θεσμικό πλαίσιο (Σύμφωνο για το Ευρώ, κανονισμοί 472 και 473) αναδεικνύονται στους αδίστακτους φρουρούς των διαρκών Μνημονίων.

Ξέρουν λοιπόν πολύ καλά όλοι αυτοί πως το ερώτημα «μέσα ή έξω από το ευρώ και την ΕΕ» είναι το κρίσιμο ερώτημα, αποτελεί Λυδία Λίθο για το ποια πολιτική δύναμη θέλει να εφαρμόσει και να παλέψει φιλεργατική και φιλολαϊκή πολιτική. Στην πραγματικότητα το «Έξω από το ευρώ και την ΕΕ» συνδέεται άμεσα και αποτελεί έκφραση της πολιτικής γραμμής υπέρ των εργατικών - λαϊκών συμφερόντων χωρίς όρους και όρια, για την κατάργηση των Μνημονίων και τη διαγραφή του χρέους, ενάντια στα συμφέροντα

του κεφαλαίου, «έξω» από τη σάπια πολιτική, τον πουλημένο πολιτισμό και την αγοραία λογική του καπιταλιστικού συστήματος της εκμετάλλευσης και της κρίσης. Γι' αυτό οι πρασινογάλαζοι πολιτικοί κολαούζοι του συστήματος προχωρούν σε πολιτικό μπούλινγκ σε όποιον τολμήσει να διαφοροποιηθεί, επιβάλλουν καθεστώς ιδεολογικής τρομοκρατίας και κρατικής καταστολής (βλέπε απαγορεύσεις την 8η Γενάρη, την 1η και 11η Απρίλη) για να φέρουν την αντιπαράθεση εντός του δικού τους συστημικού και ευρωλαγνικού γηπέδου, για να διεκδικήσουν τη νίκη με καλύτερους όρους.

Πώς απάντησε ο ΣΥΡΙΖΑ σε αυτόν τον πολυβολισμό; Το δίλημμα «μέσα ή έξω από το ευρώ» το έχει θέσει η ΝΔ, μην το αναπαράγουμε εμείς εδώ, απάντησε στον Π. Λαφαζάνη από το βήμα της ΚΠΕ ο Ν. Παππάς, στενότερος συνεργάτης του Αλ. Τσίπρα. Νομίζει άραγε η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ πως θα αντιπαρατεθεί στην επέλαση των λύκων με την τακτική της στρουθοκαμήλου; Δεν νομίζουν πως μένουν κάπως εκτεθειμένοι; Γι' αυτό προχώρησαν ακόμα περισσότερο: αποφάσισαν να κατέβουν στο γήπεδο του αντιπάλου. «Θέλουμε να σώσουμε την Ελλάδα μέσα στο ευρώ» λένε και «όχι να σώσουμε το ευρώ σε βάρος του λαού» (σε μια αχνή απόχρωση του ξεπερασμένου και μεσοβέζικου συνθήματος «καμιά θυσία για το ευρώ»).

Αμέσως ξεχύθηκαν στα κανάλια τα στελέχη της πλειοψηφίας του ΣΥΡΙΖΑ κι έδιναν όρκους πίστης στο ευρώ και την ΕΕ, στον ευρωπαϊκό προσανατολισμό της αξιωματικής αντιπολίτευσης. Κι όταν υποψήφια ευρωβουλευτής της Αριστερής Πλατφόρμας τόλμησε να πει πως μπορεί να γίνει δημοψήφισμα για το ευρώ, πάλι έπεσαν πάνω να διορθώσουν πως εάν γίνει δημοψήφισμα αυτό θα αφορά τις επιλογές της τρόικας.

Μπορεί όμως μια πολιτική δύναμη που υποχωρεί με τέτοιο τρόπο στην αστική επίθεση, που εντάσσεται στο στρατόπεδο του αντιπάλου στο κρίσιμο θέμα του ευρώ και της ΕΕ, να προωθήσει τα εργατικά - λαϊκά συμφέροντα; Κι ακόμα, μπορούν οι αγωνιστές της Αριστερής Πλατφόρμας, η οποία έσπευσε να δηλώσει νομιμοφροσύνη στην πλειοψηφική υποτακτική γραμμή του ΣΥΡΙΖΑ, να παραμείνουν σε ρόλο εσωτερικής αίρεσης, την ώρα που κρίνονται τόσο πολλά για τα ζωτικά συμφέροντα του λαού;

Μπορεί η μαχόμενη αγωνιστική βάση του ΣΥΡΙΖΑ να αποδεχθεί τη γενικότερη μετάλλαξη της ηγεσίας του στο βωμό της «κυβερνησιμότητας;»

Χρειάζεται μια άλλη Αριστερά που θα σηκώσει το γάντι της αστικής επίθεσης, που θα συγκρουστεί και θα ανατρέψει την επιδρομή κυβέρνησης - ΕΕ - ΔΝΤ, που θα υψώσει την κόκκινη, ταξική και διεθνιστική, σημαία τού «έξω από το ευρώ, την ΕΕ και το ΝΑΤΟ», της αντικαπιταλιστικής ρήξης και ανατροπής. Γι' αυτό αγωνίζεται η ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Γνωρίζουμε πως δεν είναι το τέλος της διαδρομής προς τον μεγάλο πόλο της αντικαπιταλιστικής ανατρεπτικής Αριστεράς, αλλά ένα ελπιδοφόρο βήμα μπροστά. Στις επερχόμενες εκλογές η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να ενισχυθεί από όλους τους αγωνιστές και εργαζόμενους που επιθυμούν μια άλλη Αριστερά, ακόμα κι αν δεν συμφωνούν σε όλα με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Το μήνυμα από την ενίσχυση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα είναι πολύ θετικό για τον κόσμο της Αριστεράς.

Δημοσιεύθηκε στο **PIPI**N, 19/4/2014